

Autor: Tobias Langdon

Yorkshirské město Rotherham, „vibrantní“ (eufemismus pro neevropskými přistěhovalci kolonizovaná evropská města, pozn. DP) multikulturní centrum, se dostalo zpět do středu pozornosti celé země. Skupina pákistánských muslimů (a dvě bílé Angličanky) vyslechla rozsudky za skutky, které soudce popsal jako „hrůzný výčet“ sexuálních zločinů páchaných na nezletilých bělošských děvčatech. Vůdce gangu Arshid „Šílený Ash“ Hussain dostal trest 35 let odnětí svobody; jeho bratři Basharat a Bannaras pak 25 a 19 let. Podle výpovědí obětí se zdálo, že gang „vládne Rotherhamu,“ když se po dvě desetiletí „beztrestně“ dopouštěl nestoudných zločinů. A rozhodně se nejednalo o ojedinělý případ. Právník (zastupující 60 obětí rotherhamského gangu, pozn. DP) prohlásil: „Tento proces je jen prvním z mnoha - jde jen o špičku obrovského ledovce.“

*„Špička obrovského ledovce“:
Šílený Ash (první zleva nahoře) &
spol.*

Rotherhamský trojúhelník

Zde narážíme na jednu z doposud nepopsaných záhad spojenou s rozmanitými „vibrantními“ gangy sexuálních násilníků moderní Británie. Liberálové svou servilní terminologií označují zločince z Rotherhamu jako muže „pákistánského původu.“ Pákistán byl součástí **Britské Indie (Britský Rádž)**, říše ustanovené po dobytí Indie nevelkým počtem bělochů z rukou obří masy barevných. Ať už si o britském imperialismu myslíme cokoliv, bezpochyby šlo o působivý vojensko-strategický počín. Díky vyšší inteligenci, technologické a vojenské převaze běloši dokázali nabýt rozhodující převahy nad méně inteligentními a hůře organizovanými barevnými.

V prostředí moderní Británie se ale situace obrátila: barevná menšina se chová, jako by vládla nad bělochy.

Nejnovější vibra-proces z Rotherhamu přinesl mj. následující příběhy:

„Jednu z dívek drželi dlouhé týdny zamčenou v pokojíku nad restaurací v Blackpoolu a postupně ji nutili souložit s mnoha muži, aby „si odpracovala své.“ Dvanáctiletá dívka musela v autě provádět sexuální služby mužům, kteří ji vyzvedávali z dětského domova. Hlavní obět v procesu byla zneužívána Arshidem Hussainem u kostelů, na parkovištích, nad bary atd. takřka každodenně.

Některé z dívek se staly obětmi strašlivého násilí, o jednu típali cigarety, další zavázali oči a lili jí na nohy benzín. Když se jedna z obětí pokusila uniknout do bezpečí, vyhrožoval jí její trýznitel zavražděním bratra. Také dodal, že má policistu uvnitř sboru, takže vždycky bude vědět, jak ji najít... Případy příšerného zneužívání nezletilých na dalších místech tvoří součást širší sítě zneužívání ve městě, jehož pověst byla zničena v srpnu 2014, kdy profesorka Alexis Jayová, někdejší vrchní skotská inspektorka sociální péče, ve své zprávě dospěla k závěru, že během 16 let bylo v Rotherhamu zneužito až 1400 dětí.“ (How a Rotherham gang with history of criminality abused vulnerable girls, *The Guardian*, 25. února 2016)

Připomeňme si chování Mohammeda Karrara, černošského muslima, který přeměnil Oxford na další „vibrantní“ multikulturní centrum: „Karrar dívku D (s ohledem na právní ochranu nezletilé nebylo uvedeno jméno poškozené, pozn. DP) zneužíval bezostyšně a v přesvědčení, že mu v tom úřady nijak nezabrání - což byla ostatně po dlouhá léta také pravda.“

Proč se běloši nedokázali postavit a porazit nepočetnou menšinu barevných zločinců na britské půdě? Proč tento hrůzný stav na mnoha místech země trvá? Jde o velice obtížně pochopitelnou situaci.

Zastánci proletariátu

Ještě obtížněji pochopitelnou se situace stává v momentě, kdy si uvědomíme, že Rotherham je tradiční baštou labouristické strany, která - jak ostatně napovídá už její název - se profiluje coby vášnivý zastánce dělnické třídy. To je ostatně druhá velká záhada celého problému asijských *rape gangs*. Zneužívané dívky z Rotherhamu pocházejí z prostředí, které by snobská buržoazie označila za „chavs“ neboli „bělošskou špínu“ - tedy právě onu skupinu lidí, které by labouristé měli chránit. Ostatně slova „bělošská špína“ by ze rtů onoho oddaného socialisty Denise „Sluga“ (Slimáka) MacShanea jistě nikdy nevyšla. Ale přestože byl Denis labouristickým poslancem za Rotherham skoro dvacet let, nezaznamenal, že mnohé z dcer jeho voličů jsou znásilňovány, prostituovány a je jim vyhrožováno upálením.

Krátkozraký slimák: Denis

Podle Denise „policie zneužívání před politiky tajila.“ Ale tehdejší lídr BNP, politik Nick Griffin, o této skutečnosti věděl už před mnoha lety. V roce 2004 ji ve svém projevu odsoudil a následně byl stíhán novou labouristickou vládou, jejíž zářivou ozdobou Denis byl. Ostatně o něco později MacShane poznal trestní systém z ještě větší blízkosti než Griffin - v roce 2013 byl nejen stíhán, ale také odsouzen k odnětí svobody za podvod spáchaný ve prospěch židovské komunity, jejímž zájmům sloužil mnohem lépe než svým voličům z

MacShane

řad bílé dělnické třídy.

Cherchez la Féministe

Denis se také počítá k zapáleným bojovníkům za ženská práva, což nás přivádí k třetí velké záhadě obklopující rotherhamské zločiny: **Kde jsou feministky?** Chování Arshida Hussaina a jeho bratrů je příkladem toho nejhoršího patriarchálního útlaku a bezostyšné kultury znásilňování. Dlouhá léta věděly feministky na radnici ovládané labouristy i v odborech sociální péče o tom, co se děje. Podle všeho ale z nějakého důvodu nedokázaly zvednout telefon, napsat dopis nebo email a dát o celé věci na vědomí svému Sesterstvu.

Hrůznosti páchané na děvčatech z rotherhamské „bělošské špíny“ odhalil snobský, středoprávní list *The Times*, nikoliv neochvějně feministická média jako *The Guardian* či BBC, která pod taktovkou zčásti židovské matrony Jenni Murrayové a židovské producentky Alice Feinsteinové vysílá každodenní show *Woman's Hour*. *The Guardian* a BBC také odmítly poskytnout prostor lesbické feministce Julie Bindelové, která se své družky na problém „grooming gangů“ (blíže k významu slova zde: grooming, pozn. DP) snažila upozornit dlouhá léta. Namísto toho musela Bindelová svá odhalení publikovat v neokonzervativním časopise *Standpoint*.

Po dlouhá desetiletí zneužívané ženy a dívky napříč Anglií zoufale potřebovaly pomoc feministek proti barevným násilníkům a pasákům. Té se však nedočkaly – namísto toho vrhly feministky se svojí překypující energií do honů na čarodějnice proti postarším bělošským vědcům a propagaci příběhů „obětí“ očividně smyšlených znásilnění. Také se postavily za hrstku mentálně labilních mužů, kteří se – přestože by nezasvěcenému pozorovateli mohli navenek připadat jako dřevorubci – ve skutečnosti uvnitř považují za dámy. Téhož týdne, kdy se Arshid Hussain a jeho násilnický gang dostali na stránky novin, bylo nejnovějším srdceryvným příběhem trans-positivního feminismu toto:

„Anna Leeová, první ‚queer trans invalidní lesba,‘ která se uchází o funkci v Národním svazu studentů (National Union of Students, NUS), v úterý oslavila narozeniny chvílí odpočinku od pŕetek s online urážkami, trolly a transfoby... Slovy Leeové se kampaň za ženské záležitosti, které se věnuje poslední dva roky, pro ni ‚stala více než vášní‘ a zcela ovládla její život. Podílela se na iniciativách za vylepšení kvality výuky o sexu a ‚souhlasu‘ (consent education) ve školách; větší genderovou rozmanitost ve školních osnovách; v boji se stigmatem doprovázejícím menstruaci; za zrušení daně na tampony; nebo proti sexuálnímu

Lesbický dřevorubec: „queer trans invalidní“ Anna Lee(ová)

obtěžování na univerzitách...

Nejde ostatně o první případ, kdy se Leeová musela vypořádat s transfobií. Po svém *coming out* v prvním roce univerzitního studia přišla o skoro všechny své přátele – nechtěli se stýkat s trans člověkem, protože se za to styděli, říká... Kvůli tomuto stigma se Leeová loni bála ucházet se o pozici zástupkyně žen v NUS. „Dosud se nikdo jako já o tento post neucházel. Nikdy jsem to neviděla, což vytváří bariéru a působí to dojmem, jako byste to nemohli dokázat.“

Po vyslechnutí povzbudivých hlasů mladých žen v ženském hnutí si to ale loni rozmyslela. „Dostalo se mi nesmírné podpory od žen a lidí v ženském hnutí a díky tomu jsem získala dostatečnou sebedůvěru ucházet se o pozici – protože se kolem mě shromáždili a podpořili mě.“ Zástupkyně Unie studentů v Irsku Jo Gowersová už Leeovou veřejně podpořila: „Anna vnímá závažnost překážek, který čelíme v Severním Irsku a Skotsku v otázce potratové legislativy a také – což je důležité – jak se to může přelít do Walesu a Anglie. S hrdostí podporuji Anninu kandidaturu do britského NUS.“ (First trans student to run for women’s officer stands up to backlash, *The Guardian*, 27. 2. 2016)

Odpovědi na hádanky

Shrňme si tedy záhady spojené s Rotherhamem a dalšími „vibrantními“ centry multikulturního obohacení: beztrestnost barevných, bezmoc bělochů, lhostejnost feministek i labouristické strany. Kde hledat klíč k jejich řešení? Pokusím se jej nalézt uvnitř „komunity“, pro niž tak úspěšně pracoval labouristický poslanec za Rotherham: mezi britskými Židy.

Současnou vládnoucí ideologii na britských ostrovech bychom mohli popsat jako kult menšin nebo jakékoliv skupiny se zájmy protichůdnými zájmům bělošské většiny. Mučednický kult **Stephena Lawrence**, spoluvytvořený židovským „anti-rasistou“ **dr. Richardem Stonem**, donutil policii k ještě laxnějšímu přístupu k trestným činům barevných. Z pohledů Židů jde však o prospěšnou věc – jestliže totiž britští běloši tolerují škodlivé chování barevných, není to snad další pojistka britských Židů před dalším nevysvětlitelným výbuchem iracionálního

antisemitismu?

Nicméně, náказа vyvolaná uctíváním menšin však pokročila od pasivního tolerování barevné zločinnosti k aktivní kolaboraci s nimi. **Když se otec jedné z mnoha obětí v Rotherhamu pokusil svou dceru zachránit, policie zatkla za „podněcování rasové nenávisti“ jeho, nikoliv barevné zločince, kteří dívku zneužívali.** Když ale našli „tři dospělé (pakistánské) muže“ „o tři čtvrtě na jednu v noci v pokoji dívky z dětského domova“, zkuste hádat, co se stalo? Muži „nebyli zatčeni.“ **Proto se nedokázali obyčejní běloši postavit gangům násilníků na odpor: úřady se postavily na stranu zločinců, nikoliv bílých obětí.** Konec konců Richard Stone a jeho antirasističtí kolegové nás tak dlouho a usilovně učili, že takzvaní zločinci pocházejí z řad posvátných menšin, neustále napadaných nenávistnými bělošskými rasisty.

„Není z židovského města...“

Stejný pro-menšinový židovský postoj vidíme i v rámci feminismu, který podporuje masovou migraci z hluboce misogynních zemí Třetího světa a zároveň hystericky nepřestává označovat bělošské muže za kořen veškerého patriarchálního zla. Labouristický poslanec za Rotherham spojoval Denis MacShane feminismus s prožidovským aktivismem, zatímco přehlížel zločiny páchané na běloších z nižších společenských tříd v jeho volebním obvodu. Abychom jeho chování porozuměli, podívejme se na článek z *Jewish Chronicle* o dalším politikovi nové Labouristické strany: „**How Jewish is Jack Straw?**“ (Jak židovský je Jack Straw?) Podle autora sice Straw je židovského původu a „vypadá jako ředitel ješivy“, ale uzavírá, že „Strawův otec pochází z Barnsley – tedy ne z židovského města.“

Židovské město ovšem není ani Rotherham. Podobně jako v případě Barnsley jde o zaostalé gójské město v Yorkshire, daleko od pohodlného judeocentrického světa londýnských socialistů jako David Aaronovitch. Denis MacShane, labouristický přítel Izraele a znalec *haute cuisine*, se rozhodl kandidovat v Rotherhamu, protože jde o jistý labouristický okrsek, ne proto, že by chtěl pomoci tamější bílé dělnické třídě. Její hlasy mu jen měly zajistit vstup do parlamentu, kde se následně mohl angažovat ve věcích bližších jeho srdci: boji s „antisemitismem“, omezování svobody slova v Evropě s „profesionálními Židy“ jako Moše Kantor.

Konečná zodpovědnost

Když to shrneme, hrůzné výjevy z Rotherhamu slouží jako příklad toho, co se stane, když sebou běloši dovolí manipulovat a nechat se uzurpovat nepřátelskou židovskou elitou. Připomeňme si slova právníka po zatčení Arshida Hussaina: „Tento proces je jen prvním z mnoha – jde jen o špičku obrovského ledovce.“ A to stále mluvíme jen o Rotherhamu, který by i dnes měla většina Britů problém najít na mapě.

Barevné gangy znásilňující nezletilé dívky jsou tu ale jen díky tomu, že je do Británie vpustila nepřátelská elita. Konečná zodpovědnost za tyto zločiny tedy padá na

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

hlavy lhářů, podvodníků a propagandistů jako Tony Blair, Denis MacShane, Sue Berelowitzová, Richard Stone a David Aaronovitch. Doživotní věznění osobně nepovažuji za dostatečný trest za to, čím kvůli nim bílí Britové tak dlouho musejí procházet.

Úvaha Tobiase Langdona *The Riddle of Rotherham: “Mad Ash,” White Trash and the Hostile Elite* vyšla na stránkách *The Occidental Observer* 2. března 2016.